

frem ad den Vej, var det, at Venstres Regering for en Del Aar siden lod nedsætte en Kommission, hvis Opgave var at undersøge Spørgsmaalet og fremkomme med Forslag og Betænkning. Denne Kommission har nu siddet i mange Aar, jeg husker ikke, hvor længe, men jeg tror, den blev nedsat i 1902 eller 1903, altsaa for 6—7 Aar siden. Jeg ved ikke, hvorledes en saadan Kommission arbejder, jeg har nemlig aldrig været Medlem af nogen Kommission — jeg har undertiden nok kunnet ønske at deltage i Arbejdet i denne eller hin Kommission paa Omraader, hvor jeg vidste, jeg havde Interesse og ogsaa en lille Smule Forstaaelse —, det har altid gaaet mig forbi. Jeg ved kun, at denne Kommission ikke er billig for Staten, det kan man se af Finanslovsforslaget, hvor Udgifterne til den i indeværende Aar ere opførte med 12,000 Kr. Man skulde synes, at for disse 12,000 Kr. kunde der bestilles en Del. Man skulde ogsaa synes, at naar Kommissionen har siddet 6—7 Aar, maatte den være saa langt fremme med sine Overvejelser, at man kunde vente en Betænkning. Da vi ikke have hørt noget fra denne Kommission endnu, ved jeg ikke, om man kan vente, at den snart bliver færdig, eller om den overhovedet magter sin Opgave. Men jeg haaber, at vi snart maa høre fra den. Skulde det lykkes den at løse dette Spørgsmaal godt, vilde det være af stor Betydning, for det er sikkert et af de største Samfundsspørgsmaal, som overhovedet kan tænkes. Kommissionen har for nylig skiftet Formand. Den tidligere Formand var det tidligere ærede Medlem fra Vraa og tidligere Trafikminister (Thomas Larsen). Den nuværende Formand er, saa vidt mig bekendt, det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup). Nu haaber jeg, der vil blive taget fat paa denne Sags Løsning, saa vi snart kunde faa et Resultat. Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at det er en vanskelig Opgave, en Opgave, som kræver mange Beregninger, men jeg synes, naar Kommissionen har haft saa lang en Aarrække at sidde i, kunde den snart blive færdig, navnlig naar jeg gaar ud fra, at der ikke kan være Tvivl om Princippet. Det er givet, at naar vi skulle have en Folkeforsikring, som skal faa nogen Betydning, maa Princippet være, at Forsikringen er tvungen, ellers kan den aldrig blive effektiv. Jeg mener ogsaa, at Princippet: Hjælp til Selvhjælp maa slaas fast ved en saadan Forsikring. Kærnepunktet i en saadan Forsikring kan der ikke være Tvivl om,

det maa være det, at enhver er forsikret mod Tab af Arbejdskraft, ligeegyldig hvad det skyldes, enten Sygdom eller Ulykkestilfælde eller Alderdom. Det maa være den Basis, hvorpaa vi maa løse Sagen, ellers faa vi den aldrig løst anderledes end halvt. Jeg synes, der her i Danmark er gode Betingelser for at løse det Spørgsmaal paa en god Maade. Danmark er intet Industriland i større Omfang. Vi have Grund til at gaa ud fra, at vi ikke have saa mange Invaliditetstilfælde her i Landet, som vore Nabolande have, og Danmark er saa langt fremme i social Lovgivning, at vi kunne nok magte Opgaven. Vi have ogsaa her i Danmark en Literatur, der giver mange værdifulde Vink i den Retning. Jeg skal tillade mig at pege paa en Artikel, som for nylig har staaet i et Tidsskrift. Den er skreven af Lærer Jensen-Skovgaard fra Stevnstrup og findes i „Tidsskrift for Forsørgelsesvæsen og Filantropi“. Jeg kender personlig Manden og ved, han har syslet med den Sag i mange Aar og næsten gjort den til sit Livs eneste Studium. Der er heller ingen Tvivl om, at den Artikel indeholder mange gode og værdifulde Vink.

Men dersom det nu kunde lykkes os at faa en Folkeforsikring, der sikrede alle, er der en Ting, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, nemlig at saa gælder det, at den Byrde, som ved den sidste Ulykkesforsikringslov udelukkende blev lagt over paa Arbejdsgiverne, igen bliver fjernet, saa at Forholdene ere lige for alle. Efter min Mening var det en Uret, der blev gjort mod de smaa Landbrugere ved den Lov, vi fik forrige Aar. Der blev ogsaa øvet en Uret ved den Maade, hvorpaa den sidste Ulykkesforsikringslov blev ført ud i Livet. Det var nemlig Forudsætningen, at der skulde gaa et helt Aar, inden denne Lov skulde træde i Kraft, og det var, fordi man vilde give Landbefolkningen Tid og Lejlighed til at ordne sig paa den bedste og billigste Maade. Men hvad sker? Denne Frist blev for Landbefolkningen slet ingenting værd. Forholdet blev det, at det blev en Gevinst for de nuværende Ulykkesforsikringsselskaber. Loven var aldrig saa snart vedtagen, saa havde vi disses Agenter ude, de oversvømmede Landet og fik nogle tegnede hist, nogle her, nogle i hvert Sogn, og da vi saa selv vilde prøve at arrangere os, kunde vi ikke, fordi de havde faaet nogle tegnede hist og her. Men det var ikke den eneste Ulempe. Der var en anden Ulempe, nemlig den, at da vi skulde have Klarhed over, om vi kunde